

Dziennik ustaw państwa

dla

królestw i krajów w Radzie państwa reprezentowanych.

Cześć XXI — Wydana i rozesłana dnia 11. marca 1897.

Treść: (№ 64—67.) 64. Ustawa o budowie kolei żelaznej od Stryja do Chodorowa. — 65. Rozporządzenie co do przyrządzania i sprzedaży kart kuglarskich i do sztuk. — 66. Ustawa o sprzedaży i obciążeniu nieruchomości własnością państwa będących, przez zarząd wojskowy używanych i o przeznaczeniu sum tym sposobem osiągniętych. — 67. Obwieszczenie, którem uzupełnia się obwieszczenie Ministerstwa handlu o nieprzyjmowaniu do sprawdzania i cechowania takich przyrządów do mierzenia pojemności beczek, których naczynia mierzące zrobione są z blachy żelaznej i opatrzone powłoką.

64.

Ustawa z dnia 17. lutego 1897,

o budowie kolei żelaznej od Stryja do Chodorowa.

Za zgodą obu Izb Rady państwa postanawiam co następuje:

Artykuł I.

Upoważnia się Rząd, do wybudowania kosztem państwa kolei żelaznej od Stryja na Żydaczów do Chodorowa z dobiegiem do kolei lwowsko-czerńowiecko-jasskiej, której koszta preliminowane są w sumie 3,150.000 zł., mającej oraz uważać się za nieprzekraczalną.

Artykuł II.

Budowa lini kolejowej w artykule I oznaczonej, która wykonana być ma jako kolej główna drugiego rzędu, rozpocząć należy w roku 1897 a skończyć najpóźniej w przeciągu dwóch lat, licząc od rozpoczęcia budowy.

Artykuł III.

O ile kosztów budowy, preliminowanych w artykule I w sumie 3,150.000 zł., nie pokryją dopłaty niezwrotne, których żądać się będzie od stron inte-

resowanych i od królestwa Galicyi z funduszów krajowych, kwot potrzebnych żądać należy drogą konstytucyjną.

W dopłaty królestwa Galicyi i stron interesowanych, o ile nie zostały zawarte odmienne umowy, można wliczać świadczenia w naturze (odstąpione grunta, dostawy materyałów), gdyby zostały przyrządzone.

Wartość takich świadczeń w naturze oceniana być ma w porozumieniu między Władzą państwa a stronami interesowanymi, gdyby zaś porozumienie do skutku nie przyszło, drogą dobrowolnego oszacowania sądowego.

Artykuł IV.

Odnosnie do kolei żelaznej w myśl artykułu I wybudować się mającej, uwalnia się od stępli i na leżytości wszelkie kontrakty, podania i dokumenty dotyczące się wykupu gruntów, budowy i urządzenia kolei, jakoteż od należytości za przeniesienie własności wykupionych gruntów.

Artykuł V.

Kolej żelazną, w artykule I ustawy niniejszej, oznaczoną, utrzymywać ma w ruchu Rząd na własny rachunek i to utrzymywanie ruchu mógłby przynieść na osobę prywatną lub na spółkę tylko na zasadzie ustawy, gdyby w tej mierze została wydana

Artykuł VI.

Wykonanie ustawy niniejszej, która nabywa mocy obowiązującej od dnia ogłoszenia, poruczam Memu Ministrowi kolei żelaznych i Memu Ministrowi skarbu.

Wiedeń, dnia 17. lutego 1897.

Franciszek Józef r. w.

Badeni r. w.

Guttenberg r. w.

Biliński r. w.

65.

Rozporządzenie Ministerstwa skarbu z dnia 22. lutego 1897,

co do przyrządzania i sprzedaży kart kuglarskich i do sztuk.

W porozumieniu z królewsko węgierskiem Ministerstwem skarbu rozporządza się na zasadzie ustawy z dnia 15. kwietnia 1881, Dz. u. p. Nr. 43, o stęplowaniu kart do grania, co następuje:

§. 1.

Władza skarbowa może sprzedawcom kart do grania dawać pozwolenie do przyrządzania kart kuglarskich i do sztuk z talii kart według przepisów ostęplowanych i do sprzedawania takich kart bez ponownej opłaty stępla, a to pod następującemi warunkami i z zastrzeżeniem odwołania:

I. Sprzedawcy kart do grania, zamierzający przyrządzać karty kuglarskie i do sztuk, winni oprócz rejestru sprzedaży, przepisanego w punkcie 47 rozporządzenia Ministerstw spraw wewnętrznych i skarbu z dnia 27. października 1881, Dz. u. p. Nr. 127, prowadzić według wzoru *O* osobny rejestr kart kuglarskich i do sztuk, który zachowywać należy przez lat pięć i organom kontroli na żądanie pokazywać, tudzież utrzymywać w lokalu sprzedaży wykaz według wzoru *P* rodzajów kart kuglarskich i do sztuk, które sprzedają.

Zaniedbanie utrzymywania rejestru w ustępie powyższym przepisanego, karane będzie według §. 16 ustawy z dnia 15. kwietnia 1881, Dz. u. p. Nr. 43.

II. Te talie kart, według przepisów ostęplowane, z których pojedyncze karty mają być wyjęte celem przyrządzenia ich na karty kuglarskie lub do

sztuk, zapisać należy na wydatek w rejestrze sprzedaży kart do grania i to nie sumarycznie razem z innymi sprzedanemi taliami, lecz jako osobne pozycje, a zarazem na percepcję w rejestrze kart kuglarskich i do sztuk, z uwidocznieniem w każdym z obu rejestrów dotyczącej pozycje drugiego rejestru.

III. Przepisy §§. 2, 7 i 8, ustęp 3 ustawy z dnia 15. kwietnia 1881, Dz. u. p. Nr. 43, według których nie wolno trzymać na sprzedaż i sprzedawać gołych kart do grania lecz tylko w owinięciu i opatrzone urzędowym znacznikiem zamknięcia, stosują się także do kart kuglarskich i do gry przyrządzonych z talii według przepisu ostęplowanych, niezawisłe od postanowień §. 10go, ustępy 3 i 4 ustawy z dnia 15. kwietnia 1881, Dz. u. p. Nr. 43.

Po dokonaniu przyrządzenia takich kart, należy więc każdą grupę kart włożyć w owinięcie i na takowem podać następujące szczegóły:

- a) imię i nazwisko lub firmę sprzedawcy;
- b) miejsce wyrobu;
- c) rodzaj kart kuglarskich lub do sztuk w owinięciu zawartych, zgodnie z oznaczeniami w wykazie wzoru *P*;
- d) ilość i oznaczenie kart (jakoto ile królów, dam, asów itp.).

Następnie karty te w owinięciach otwartych z wykazem według wzoru *Q* w dwóch egzemplarzach wygotowanym, w którym w szczególności trzeba także podać, ile między temi kartami jest ostęplowanych (np. asów kierowych), zanieść należy do urzędu stęplowego, który w każdym z osobna przypadku ma dokładnie zbadać, czy karty znajdujące się w owinięciach wystarczają jeszcze i są zdadne do zrobienia z nich zwykłych talii kart tudzież, czy szczegóły co do ilości i oznaczenia kart, na owinięciach podane są prawdziwe.

Jeżeli talii nie można już zrobić a oznaczenia nie podlegają żadnemu zarzutowi, urząd stęplowy ma owinięcia z kartami zamknąć przyklepieniem urzędowych znaczków zamknięcia i w sposób w punkcie 2 rozporządzenia z dnia 27. października 1881, Dz. u. p. Nr. 127 oznaczony, wycisnąć na znaczkach zamknięcia pieczęć urzędową.

Jeden egzemplarz spisu przez stronę przyniesionego służy za dowód do rachunku urzędowego znaczków zamknięcia; drugi egzemplarz, opatrzone potwierdzeniem, że wzmiankowana rewizja urzędowa kart kuglarskich i do sztuk nie dała powodu do żadnego zarzutu, zwrócić należy stronie razem z paczkami kart.

Wzór *O*.

Wzór *P*.

Przed wniesieniem tych paczek kart do lokalu sprzedaży winien sprzedawca także pieczęć swojej firmy wycisnąć na znaczkach zamknięcia w sposób przepisany w ostatnim ustępie §. 7go ustawy z dnia 15. kwietnia 1881, Dz. u. p. Nr. 43.

§. 2.

Do kart kuglarskich i do sztuk zaprowadza się osobne znaczki zamknięcia.

Podobnie jak znaczki zamknięcia do kart do grania opisane w rozporządzeniu Ministerstwa skarbu z dnia 8. października 1884, Dz. u. p. Nr. 174, są one wydrukowane na cienkim papierze, dwubarwiste i mają 16.6 centymetra długości a 4 centymetry szerokości.

Od zwyczajnych znaczków zamknięcia do kart do grania różnią się barwą tła i tem, że ani na tle, ani poniżej tekstu, ani w obwódce, przedstawiającej inny rysunek, kwota wartości stępla nie jest wyrażona.

Na tle pola środkowego w medalionach po prawej i lewej stronie c. k. orła zamiast kwoty wartości znajduje się liczba roku a mianowicie z prawej strony liczba 18 a z lewej liczba 97.

Pole środkowe zawiera napis: „Verschlussmarken für Taschenspieler- und Kunststüekkarten“. tudzież liczba roku „1897“. Poniżej, jak na znaczkach zamknięcia kart do grania, wydrukowany jest następujący tekst, ośm wierszy obejmujący:

„Wer ungestempelte oder mit der ämtlichen Verschlussmarke nicht geschlossene Karten feilhält, veräussert, vertheilt, erwirbt, solche gewissentlich in Gewahrsam hat, oder mit ungestempelten Karten spielt, wird mit dem Fünffzigfachen der verkürzten Gebür bestraft.

Andere Übertretungen des Gesetzes über den Spielkartenstempel vom 15. April 1881 werden im Sinne der §§. 14, 15 und 16 dieses Gesetzes mit den darin festgestellten Strafen geahndet.“

Po prawej i po lewej stronie pola środkowego znajduje się 16 listew w formie przedłużnic, takich samych jak na znaczkach zamknięcia do kart do grania, mających po pół centymetra wysokości, na których wyraz „Verschlussmarke“ wydrukowany jest białą w tle a ośm razy czarnym odmiennym pismem.

Tło jest niebieskie, tekst z napisem i obwódką wydrukowany czarną barwą

Pod względem wyrobu tych znaczków zamknięcia, posyłania ich do urzędów stęplowych i zawiadywania nimi, obowiązują postanowienia punktu 6go

rozporządzenia z dnia 27. października 1881, Dz. u. p. Nr. 127.

Wydawanie znaczków zamknięcia do kart kuglarskich i do sztuk innym osobom prócz oznaczonych w §. 1 jest zakazane.

§. 3.

Sprzedaż kart kuglarskich i do sztuk zapisywać należy codziennie w rejestrze do kart kuglarskich i do sztuk z wymienieniem ilości i oznaczenia kart (ile królów, dam, asów itp.) sumarycznie podług poszczególnych rodzajów kart. Tylko w takim razie, gdy się odstępuje innemu sprzedawcy kart do grania w celu dalszej sprzedaży, odstąpienie to zapisać należy w rejestrze pod osobną liczbą bieżącą z wymienieniem nazwiska i miejsca zamieszkania nabywcy.

§. 4.

Karty w celu przyrządzenia wyjęte z talii według przepisów ostęplowanych i przy przyrządzaniu zepsute, jakoteż nie użyte, równie jak i owinięcia tych talii znaczkami zamknięcia opatrzone, należy zachowywać osobno, i przy sposobności rewizyi lub co trzy miesiące w obecności funkcyonaryusza kontroli niszczyć.

Karty te zapisywać należy w rejestrze kart kuglarskich i do sztuk na wydatek jako „zniszczone“ z podaniem ich ilości i oznaczenia.

§. 5.

Sprzedawcy kart do grania, którzy karty kuglarskie i do sztuk, z talii według przepisów ostęplowanych wyjęte, przyrządzone i według przepisu §. 1, punkt III, urzędowym znaczkami zamknięcia zamknięte, chcą w celu dalszej sprzedaży nabywać od tego, który je przyrządził, nie potrzebują do tego osobnego pozwolenia Władzy skarbowej.

Nabyte karty kuglarskie i do sztuk obowiązani są zapisać jak zwykle karty do grania w rejestrze sprzedaży, który utrzymywać mają według punktu 47 rozporządzenia z dnia 27. października 1881, Dz. u. p. Nr. 127, a to z podaniem nazwiska i miejsca zamieszkania sprzedawcy, tudzież rodzajów kart.

§. 6.

Rozporządzenie niniejsze nabywa mocy obowiązującej od dnia 1. kwietnia 1897.

Biliński r. w.

W y k a z

rodzajów kart kuglarskich i do sztuk.

Liczba bież.	Oznaczenie rodzaju	Z a w i e r a
1	Nr. 352 karta zamienna	1 króla i 1 damę.
2	Nr. 353 karty ogólne	4 króle.
3	Nr. 354 karty pomniejszenia	Całą talię pikieta, 32 karty.
4	Nr. 355 zamiana kart w kapeluszu	4 damy i 2 asy.
		<p>N. N.,</p> <p>sprzedawca kart do grania i handlarz przyrządów kuglarskich</p> <p>w Wiedniu, I., ulica Nr.</p>

S p i s

kart kuglarskich i do sztuk z ostępowanych kart do grania przyrządzonych, które opatrzone być mają urzędowym znaczkami zamknięcia.

Liczba bieżąca	Rodzaj kart kuglarskich i do sztuk	Ilość paczek kart	Ilość użytych kart								
			asów	królów	dam	waletów	dziesiątek	dziewiątek	ósemek	siódemek	razem
1	Nr. 352 karta zamienna	10	.	10	10	20
2	Nr. 353 karty ogólne	40	.	160	160
3	Nr. 354 karty pomniejszające się	20	80	80	80	80	80	80	80	80	640
4	Nr. 355 zamiana kart w kapeluszu	20	40	.	80	120
S u m a .		90	120	250	170	80	80	80	80	80	940

Wiedeń, dnia 12. maja 1897.

N. N.,
sprzedawca kart do grania i handlarz przyrządami
kuglarskimi
w Wiedniu, I., ulica Nr.

66.**Ustawa z dnia 27. lutego 1897,**

o sprzedaży i obciążeniu nieruchomości własnością państwa będących, przez zarząd wojskowy używanych i o przeznaczeniu sum tym sposobem osiągniętych.

Za zgodą obu Izb Rady państwa postanawiam co następuje:

Artykuł I.

Upoważniam Mego Ministra skarbu, żeby nieruchomości własnością państwa będące, przez zarząd wojskowy używane a które stały się dla niego zbędnymi, o ile wartość szacunkowa każdej z osobna realności nie przenosi sumy 25.000 zł., sprzedał w ciągu lat 1897, 1898 i 1899 w wartości ogólnej aż do 500.000 zł. i żeby sumę przez sprzedaż uzyskaną oddał do rozporządzenia zarządowi wojskowemu na kupienie czego innego.

Artykuł II.

Również upoważniam Mego Ministra skarbu, żeby w ciągu lat 1897, 1898 i 1899 pozwalał na obciążenie służebnościami nieruchomości własnością państwa będących, przez zarząd wojskowy używanych, o ile wartość przedmiotu, który ma być obciążony lub prawa, które ma być nadane, nie przenosi w każdym z osobna przypadku sumy 25.000 zł.

Wartość ogólna służebności w latach 1897, 1898 i 1899 w taki sposób dozwolić się mających, nie może przenosić sumy 300.000 zł.

Artykuł III.

Gdyby za służebność na zasadzie ustawy niniejszej dozwoloną, umówiona była zapłata jedno-

razowa, oddać ją należy zarządowi wojskowemu do rozporządzenia.

Zapłaty powrotne, z takiegoż powodu umówione, pobiera zarząd wojskowy dopóty, dopóki przedmiot obciążony pozostaje w jego użytkowaniu.

Artykuł IV.

Wykonanie ustawy niniejszej poruczam Memu Ministrowi skarbu.

Wiedeń, dnia 27. lutego 1897.

Franciszek Józef r. w.

Badeni r. w.

Biliński r. w.

67.**Obwieszczenie Ministerstwa handlu z dnia 4. marca 1897,**

którem uzupełnia się obwieszczenie Ministerstwa handlu z dnia 9. sierpnia 1894 (Dz. u. p. Nr. 177) o nieprzyjmowaniu do sprawdzania i cechowania takich przyrządów do mierzenia pojemności beczek, których naczynia mierzące zrobione są z blachy żelaznej i opatrzone powłoką.

Podaje się niniejszem do wiadomości, że przyrządy do mierzenia pojemności beczek, już w użytkowaniu będące, których naczynia mierzące zrobione są z blachy żelaznej i opatrzone powłoką, mogą być nadal używane a w razie poddawania naprawie, ponownie sprawdzane i cechowane a to dopóty, dopóki te naczynia miarowe nie będą nigdzie zrdzewiały lub w inny sposób znacznie uszkodzone.

Glauz r. w.